

A PARKBAN

NÉMETH ISTVÁN

A három pad közül a középső üres volt, arra telepedtek le. A jobb oldalin egy idős, fekete ruhás, egyenes derekú hölgy horgolt, a bal oldalin két fiatalasszony elmerülten beszélgetett, hátuk mögött, a nyírott gyepen, egy hozzájuk tartozó kislány görkorcsolyázni próbált, de a puha talajon minduntalan orra bukott. Ez annyira felbőszítette, hogy toporzékolni kezdett.

Az egyik fiatalasszony, valószínűleg a kislány édesanyja, a válla felett hátrafordította a fejét, de figyelmét beszélgetőtársán hagyva, rászólt a fortyogó kislányra:

— Mondtam, hogy gyere le a betonra.

— De én itt akarok! — csattant fel a kislány elszántan.

A fiatalasszony visszafordította a fejét beszélgetőtársára.

— A kis forradalmár — mondta a középső padon a vörös hajú férfi.

— Még csak lázadó — igazította helyre a barátja.

— A korához képest ez is haladás.

— Hogyhogy a korához képest? Ezzel kezdik; még mielőtt talpra tudnának állni, már lázadnak.

— Nekem mondd? Tapasztalatból tudom — sóhajtott a vörös hajú.

— Én még emlékezetből — mondta némi mélabúval a hangjában a vörös hajú barátja. Aztán sokáig hallgattak.

— Olyan, mint a műhó a régi filmekben — szólalt meg újra a szikár agglegény.

— Micsoda? — kérdezte tünődve a vörös hajú.

— Ez a vattahullás. Nem látod?

— Nem én. Hol?

— Arról a nyárfáról söpri a szél. Parkba nem ültetnék ilyen fát.

— Nem látom a fát se.

— Tréfálsz?

— Csakugyan. Nem hiszed el, milyen gyöngék a szemeim?

— Sose panaszkodtál.

— Titkoltam. Gondoltam, valami átmeneti zavar. De a múlt héten elmentem az orvoshoz.

— Nem tragikus. Kapsz szemüveget.

— Igen... A kislányom rábeszélte, hogy aranykeretes legyen... Mikor a főorvos megvizsgált, én elmondtam neki, amit tudtam. Hogy menynyire vakít a hó meg a tavaszi napfény. Igen, mondta, ezek ismert dol-

gok, de mi volt az, ami engem idehozott? Mi volt az, amitől komolyan megijedtem? A horog, mondtam. Nem tudtam a horog fülébe befűzni a zsinórt. Erre rögtön kiszólt két feketéért, s kávézás közben elcsevegünk a horgászásról. A főorvos is horgász.

— Nyilván azok is ott arról csevegnek — vigyorgott az agglegény.
— Kik?

— A tavacska túlsó partján, egy tisztás közepén öt nagy fa áll, azok ott, ni. Úgy állnak szétnyomott ferde törzsükkel, mint öt szál virág a vázában. Látod?

— Elmosódva. Alattuk egy fehér és egy rózsaszín pamacs.

— No az a két pamacs a szerelmespár. A lány az egyik fa törzsének vetett háttal ül, a fiú mellette fekszik, feje a lány ölében pihen.

— És a rózsaszín pamacs a lány combja? — kérdezte a vörös hajú izgatóttan közelebb húzódva a barátjához.

— Nem, hanem a fiú inge. A lányon a fekete klottruhája felett nyitott kis fehér szvetter. Hány éves a lányod?

— Tizenhat. Miért kérdezed?

— Mert ott, az a rózsaszín folt se lehet idősebb.

— Mit csinálnak? — sürgette a barátját a vörös hajú.

— A lány kinyújtott lábakkal ül, a fiú hanyatt fekszik, feje még mindig a lány ölében.

— Szépek?

— Jaj! — mondta az agglegény. — Pedig nem látom a fiú arcát, a lányét meg eltakarja leomló szőke haja, ahogy a gyerek fölé hajol.

— A lánynak szőke a haja? — A hangjában csodálkozással vegyes meghökkenés rezgett.

— Aranyszőke — mondta az agglegény némi töprengés után.

— Egyenes szálú, vállra omló...

— Na. Lám, mégse vagy olyan vaksi.

— Csókoloznak? — kérdezte a vörös hajú türelmetlenül.

— Mozdulatlanok, mint a szobor.

— Látják őket mások is?

— Alighanem az egész park. Itt a jobb oldali padon az az idős hölgy dermedten bámulja őket, mint aki nem tud szabadulni egy bűvös látványtól. Észre se veszi a mama, hogy a lába elé ejtette a horgolást. Olyan, mintha karót nyelt volna. Te, meg kellene ütögetni a hátát, hogy levegőt kapjon.

— Őt én is látom. Beszélj inkább róluk. Most mit csinálnak?

— Elmerültek egymás arcában.

— Csókoloznak?

— Dehogy. Csak nézik egymást. Van ennél szebb, barátom? Hullik rájuk a nyárfa bolyha.

— Tűrik?

Az agglegény visszakérdezte: — Mit? A báméskodókat?

A hátuk mögött a kislány újabb dührohámot kapott. Görkorcsolyás lábával toporzékolt. Aztán, mint aki azért is megmutatja, sisteregve lezúdul a kibetonozott sétányra, s vadul nekilendül a kerekeiben.

— Évike, fölbuksz, eltöröd a lábad! — pattant fel a bal oldali padról az egyik fiatalasszony.

— Gyerünk innen — ugrott fel a másik is. — Ezt nem lehet nézni tovább — mondta olyan hangosan, hogy a két férfi is jól megértse. El-

menőben mellettük méltatlankodásának szövetségeseket keresve duzogta: — Nemhogy elbújnának, hanem itt a világ szeme láttára falják egymást. Utóvégre gyerekek is vannak a parkban!... Az első rendőrt rájuk küldöm.

— Már falják egymást? — kérdezte izgatottan a vörös hajú, mikor a két fiatalasszony sértődötten eltávozott.

Az agglegény barátja füléhez hajolt:

— Nézd csak azt az öreg hölgyet. Nem különös?

— Már újra horgol — állapította meg a vörös hajú ingerülten.

— Igen, de közben hogy nézi a fiatalokat! Most már úgy, mintha örködné fölöttük. Szinte ragyog az arca valami meleg kotlósörömtől. Lát-tad volna, milyen pillantásokkal sújtott a távozó fiatalasszonyok után.

— És ők hol tartanak? — terelte a figyelmet a vörös hajú a szerel-mespárra.

— Most a fiatalember oldalra fordult, arccal a lány felé, felkönyö-költ, és... — Hirtelen elhallgatott.

— És?

— És befúrta a fejét a lány két melle közé.

— A lány hagyja?

— Szorítja magához. Csókolja a fiú haját.

— Figyelik őket?

— Talán csak mi és ez az öreg hölgy. De ő már csak olyan, hogy is mondjam, feloldozó mosollyal.

— Miket beszélsz összevissza?

— Azt, amit látok.

— Az öreg hölgyet én is látom. Olyan a mosolya, mint a kerítőné. Parázna némben... Meddig jutottak?

Az agglegény tisztában volt vele, hogy a barátja sejt valamit.

— Élvezed? — kérdezte kajánkodva.

— Nagyon! — A hangját letompította az iszonyat.

— De hát nem lászt semmit!

— Látok egy rózsaszínű és egy fehér ködös foltot. Tudom, hogy a rózsaszínű a fiú, a fehér a lány. Most a fehér folt lebukott, eltűnt. Csak a rózsaszínt látom.

— Na. A lány oldalra dőlt, a fiú felsőtestével ráborult.

— Rámászott? — Alig tudta fékezni izzó fenyegetését.

— Nem, csak ráborult.

— A lány mit csinál?

— A fiú nyakára fonja a karjait.

Hallgattak egy sort. Az agglegény kelletlenül ásított, csakhogy elhi-tesse, önmagával is, közömbösségét.

— Mit gondolsz, bevárják az alkonyatot? — kérdezte a vörös hajú.

— Már alkonyodik. És az a fiatalasszony csakugyan szólt a rendőr-nek.

— Tán jön a rendőr?

— Már ott áll a fiatalok fejénél.

— Mit csinál?

— Úgy látom, felírja őket.

— Fölkeltek a fűből?

— Nyugodtan állnak a rendőr mellett.

— Nem látok semmit — mondta a vörös hajú előrenyújtott nyakkal.
— Erősen alkonyodik. Nem is alkonyodik, hanem hirtelen besötétedik.

— Bekíséri őket?

— Nem tudom. Még mindig ott állnak, a rendőr jegyez, ők ketten csak állnak mellette tétován, most már egymást átkarolva. Talán oda kellene menni.

— Minek? — mondta a vörös hajú bágyadtan.

Észre se vették, hogy ott botorkál előttük a fekete ruhás öreg hölgy a szomszéd padról. Csak már mikor megérintette a vörös hajú vállát, akkor éreztek föl rá.

— Szóljunk a rendőrnek, hogy ártatlanok — mondta reszkető, fölindult hangon.

— Mi nem láttunk semmit! — mondta a vörös hajú elhárító mozdulattal.

— Hallottam, hogy egész idő alatt róluk beszéltek.

— Hallgatózni méltóztatott? — nézett rá a vörös hajú támadó felelősségre vonással.

Ay agglegény lehajította a fejét, úgy tett, mint akinek semmi köze az ügghöz.

Az öreg hölgy kétségbeesetten meredt a két férfira, aztán hirtelen sarkon fordult, s szapora léptekkel, a legrövidebb utat választva, elindult a rendőr felé.

Már alig lehetett megkülönböztetni az embereket a fák törzsétől. Hirtelen hűvös fuvallat csapott le a parkra, s a nyomába zúduló szélvihar birokra kelt a fák roppant lombkoronáival. Pillanatok alatt egyetlen dacos jajgatássá változott a park, a csöppnyi dísztavacskába mintha borzongó fekete olajat lötytyintettek volna.

— Gyerünk! — mondta a vörös hajú. Belekapaszkodott barátja karjába. — Nem látok semmit. Szörnyű, hogy nem látok semmit. Ilyen sötét van?

— Oda kellett volna mennünk a rendőrhöz, megmondani neki, hogy a gyerekek csakugyan ártatlanok — mondta az agglegény büntudaton túli csüggedt szomorúsággal.

— Ugyan, mi közünk hozzájuk? Én már el is felejtettem az egészet.

— De én láttam őket. Azt hiszem, a lányod volt.

— Hallgass! — rántotta meg a karját a vörös hajú. Ugyanakkor megállt s szembefordult vele. A parkban egyetlen lobbanással kigyulladtak a lámpák. — Tréfálsz — mondta tompán. — Ugye csak megjártad az egészet?

Az agglegény makacsul hallgatott. Belekapaszkodott barátja karjába, és vonszolta kifelé a tomboló parkból. Épp hogy rájuk csapódott a busz ajtaja, türelmetlen, sűrű nagy cseppekben megeredt az eső.